

ANTONIO GALEOTE

Francesc Serés tanca la trilogia de Saidí amb *La pell de la frontera*.

Molta carn sota la pell

Guillem Pufarré

Malgrat que gairebé tota la pólvora literària fa temps que fou inventada, hi ha un parell de preguntes que qualsevol escriptor amb un mínim d'autoexigència hauria de fer-se abans de perpetrar qualsevol novel·la: Què hi puc aportar de mínimament nou? Quines vivències o idees circulen pel meu cap dignes de debò de ser contades i potencialment publicades? Francesc Serés (*Saidí*, 1972) és un d'aquells autors vàlids i honestos que es fan aquestes preguntes: "Si jo ara descobrís l'acceleració de la gravetat, això no té sentit perquè fa molts anys que està descoberta. Per tant, ja ho ha escrit algú abans. Jo què he de fer? Il·luminar algun altre àmbit, per petit que sigui. Hi ha d'haver un mínim de risc, un mínim d'aportació, de fricció i de novetat", li contava, a l'Anna Ballbona, en una entrevista d'EL TEMPS, al mes de desembre.

Serés, fins i tot, té capacitat i talent suficients per disfressar amb viarany estilístics les hipotètiques mancances de discurs o fabulació. Lluny de practicar aquest frau amb atenuants al lector, l'escriptor extrau matèria literària de

La pell de la frontera

FRANCESC SERÉS

Quaderns Crema, Barcelona, 2014

Narrativa, 309 pàgines

vivències i recerques personals i aborda la narració amb una solvència discursiva i uns recursos literaris i expressius que el situen com un dels narradors més dotats de la present literatura catalana.

Aquestes coses se solen dir en la part final de les ressenyes, però no volíem

deixar passar més text sense ressaltar les qualitats de *La pell de la frontera*, el darrer projecte en comú de Serés i Jaume Vallcorba abans del traspàs de l'editor. Volum cuinat a foc lent, producte de la sedimentació de diverses capes i experiències (una versió primerenca del llibre va rebre el llunyà 2005 el premi Ciutat de Lleida de narrativa), *La pell de la frontera* és el tancament d'una trilogia completada per *La força de la gravetat* (2006) i *La matèria primera* (2007), fruit ara de més d'una dècada d'observació en primera línia, colze a colze, dels fenòmens migratoris al Baix Cinca i el Segrià i les seves implicacions.

Observacions a peu d'obra, fruit del frec amb immigrants de Mali, Senegal o Bulgària, aixafant la misèria en que viuen, olorant les seves deixalles, la seva roba suada i descolorida, alçant acta –de vegades amb fotografies que redonden sobre la precisió de les paraules–, escoltant les seves històries no aptes per a ments impressionables. Serés no fa una immersió epidèmica, no parteix de pressupòsits genèrics i voluntaristes pensats per apaivagar les consciències pseudoprogressistes d'un auditori acadèmic: l'escriptor practica un tall profund en la pell nafrada, arriba a la carn, la fa sagnar i supurar, mostra la infecció sense Betadine. "La teoria està molt bé, però mai no arriba fins aquí. Teoritzem i llegim els metres de prestatgeria d'antropologia postmoderna que calgui, ens empassem coll avall la societat líquida, la pluriculturalitat (...) però després un home et dóna el passaport que porta dins dels pantalons embolicat amb una bossa de plàstic, suada, una bossa que put perquè la suor put, la roba put i l'herba i els camps poden. I la teoria falla".

Serés no pontifica. Escriu sobre indrets reals, vides reals amb conflictes reals que li suggereixen més angoixa i desconcert que certes. Un vertigen de perfils humans, pròxim als fets narrats, que contrasta amb la suficiència intel·lectual amb què s'aborden, des d'una confortable llunyania, aquestes qüestions. Una lectura incòmoda i necessària.

guillempufarre@gmail.com